

Kapacitetsloft og fordeling af elever

Der har gennem nogle år været drøftelser af udbuddet af ungdomsuddannelser både på landsplan og regionalt. Med besparelserne de sidste 4 år er en konklusion på denne diskussion blevet mere påtrængende.

På landsplan har diskussionen især handlet om risikoen for såkaldte udkantsgymnasier og deres mulighed for overlevelse i tyndt befolkede områder. En del af løsningen har været at øge disse skolars statslige tilskud ved økonomisk at omfordele mellem store og små gymnasier. En anden del har været at sammenlægge forskellige ungdomsuddannelser under et tag. Under alle omstændigheder har hensigten været at sikre unge et kvalificeret uddannelses tilbud uanset hvor i landet, de bor.

På regionalt plan – og især i Hovedstadsregionen og Aarhusområdet – har bestræbelserne handlet om at påvirke eleverne til at fordele sig bedre (trods det frie skolevalg), så man ikke risikerer, at nogle ungdomsuddannelser oplever faldende elevtal, mens nabogymnasier kan øge klasseantallet. En væsentlig faktor har her været at sikre en hensigtsmæssig fordeling, så gymnasiernes elevdiversitet matcher områdets beboere.

Alle ved, at denne problemstilling er udtalt på Vestegnen og især rammer en håndfuld gymnasier dér.

En løsning af den regionale problemstilling for Hovedstadsregionen er sandsynligvis ikke mulig uden inddragelse af gymnasier i Region Sjælland og dermed bliver Vestegnskapaciteten en udfordring også for gymnasier udenfor Hovedstadsregionen.

Derfor vil en løsning for de ramte Vestegnsgymnasier med for få elever, som implicerer nabogymnasier fra Region Sjælland, næppe kunne gennemføres uden en inddragelse af undervisningsministeren. Det er Pernille Rosenkrantz-Theil, der gennem en fastlæggelse af gymnasiernes kapacitet (dvs. klasseantal og elevantal) kan styre fordelingen og pålægge gymnasier at skrue op eller ned for det antal elever, de optager.

Mit bud vil være, at man fra politisk hold bruger de forskellige regionale løsningsmodeller som afsæt for en ny national fordelings- og kapacitetsmodel, der sandsynligvis vil begrænse det frie skolevalg til fordel for distriktsmodeller, hvor man som elev hører ind under et gymnasiums distrikt og derfor skal have meget gode grunde til at vælge et andet.

Som rektor for et privat gymnasium forventer jeg ikke, at BG vil blive omfattet af et muligt kapacitetsloft. Under alle omstændigheder er vi med vores størrelse (3 stx-klasser på hver årgang og 1 hf på hver årgang, så samlet set optager vi elever til 4 klasser om året) ikke i et felt, hvor kapacitetsbegrænsning giver mening.

*Pia Sadolin
Januar 2020*